

VALS DUET

De stilte van haar gsm is ondraaglijk. Jana sluit het ding af en zucht. Vorige maandag had ze Yves zelf opgebeld, de manager van de band. “De repetities liggen stil, sorry, er zijn onverwachte zaken opgedoken.”

Hij aarzelde even voor hij ‘zaken’ zei. “Maar niets dat niet opgelost kan worden”, had hij er luchtig aan toegevoegd.

Hij zou nog iets laten weten “zodra er meer duidelijkheid is.”

Intussen zijn we anderhalve week verder en is er nog altijd geen nieuws. Wat voor ‘zaken’ kunnen dat dan wel zijn? Hij bleef er rustig en vrolijk bij, maar zijn band ligt plat. Alleen Miro, de drummer, heeft ze nog gezien sinds de laatste repetitie. Ze glimlacht als ze aan hem denkt. Hij is bijna twintig jaar ouder dan zijzelf en toch heeft ze het gevoel dat ze voor hem meer is dan een collega. Ze zoekt zijn nummer en belt.

Voicemail.

Verstrooid tikt Jana haar gsm tegen haar kin. Op woensdagavond wordt er altijd gerepeteerd om 18 uur. Dat is over vier uur. En nog altijd geen bericht.

‘Nu is het genoeg geweest’, denkt ze. Vastberaden staat ze op en neemt haar autosleutels. Yves zou wel in het repetitielokaal zijn. Yves is er altijd. Gaat die ooit wel eens naar huis? En repetities organiseren lukt blijkbaar niet meer. Ofwel slaagt hij er niet meer in iedereen uit te nodigen. Wat voor manager is dat eigenlijk?

Onderweg denkt Jana terug aan de laatste repetitie. Ruim een half uur voor de afgesproken tijd was ze aangekomen, klaar om in te zingen voordat het echte werk begon. En toen kwam de koude douche: de band was al bezig ... met Lou aan de microfoon. Het zweet barstte haar uit. Lou! De zangeres die de band jaren geleden verlaten had voor haar solocarrière. Terwijl Lou uitbundig het beste van zichzelf stond te geven, rilde Jana van jaloezie. Dit was h  r podium. Lou hoorde daar al lang niet meer thuis. Ze greep een microfoon, stormde het podium op en hield een zangbattle waar Mick Jagger nog bij zou verbleken. Euforisch van de adrenaline zong en danste ze de pleister van de muren. Uit haar ooghoek zag ze hoe Miro net wat enthousiaster drumde als zij aan de beurt was. Hun blikken kruisten elkaar, de passie knetterde en dat hitste haar nog meer op. "Fenomenaal, Jana!" riep Miro nadien. "Ik heb altijd geweten dat jij een topzangeres bent."

Miro had ze alvast helemaal mee. Zelfs Yves had zijn ene wenkbrauw opgetrokken. Zijn manier om te tonen dat hij onder de indruk was.

Nee, ze moest zich geen zorgen maken. Als Lou haar plaats terug wilde, dan was dat goed geprobeerd, maar helaas het schuim op het bier niet waard. Jana was here to stay!

Sindsdien zijn er al bijna twee weken voorbij.

De vertrouwde mengeling van sigarettengeur, koude koffie en de duffe lucht uit het gebouw heet Jana welkom. Er klinkt geen muziek, maar ze hoort praten en lachen in de repetitieruimte. Wie is daar behalve Yves? Ze luistert naar de stemmen en hoort de heldere, klaterende lach van een vrouw ... "Verdomme!" Het zweet breekt haar uit. Dat is Lou!

'Dus toch repetitie. En alweer zonder mij te verwittigen! En ALWEER met Lou!'

Ze perst haar vingers in haar handpalmen en kan zich nog net bedwingen om de deur niet open te gooien en naar binnen te stuiven, zoals laatst. Deze keer moet ze slimmer zijn. Voorbereid. Ze legt haar hand tegen de deur van het lokaal ernaast waar ze hun spullen uitpakken, en luistert voor ze binnengaat. Zou hier iemand zijn? Het is doodstil. Misschien repeteert er wel een andere band. De band van Lou. Misschien brengt Yves op die manier extra geld in het laatje. Misschien was dat   n van die 'onverwachte zaken'. Of   n van de oplossingen. Ze krijgt opnieuw wat zuurstof en voelt het bloed weer rustiger door haar aderen stromen.

De stank van koud zweet grijpt haar naar de keel wanneer ze de deur naar het uitpaklokaal opent, en instinctief houdt ze haar hand voor haar neus en mond.

Behendig glipt ze tussen de dozen met reservemateriaal. Onwaarschijnlijk eigenlijk, dat iedereen hier zomaar binnen kan. Hier valt een pak geld te rapen. Erg 'professioneel' voor een internationaal bekende groep als Mink.

Ze kokhalst van een sombere, metaalachtige bijgeur. Op een ongeken- de manier voelt het hier verkeerd. Alsof ze in cocktailjurk in een bruin café staat. Maar waarom? Ze kent dit gebouw als haar broekzak, en toch zou ze nu het liefst zo snel mogelijk weglopen ... als haar toekomst niet op het spel stond. Ze heeft deze job bij Mink broodnodig. Wat moet ze anders? Piepjong, nog met een half been op de schoolbanken.

En wat zou Mink zonder haar? Amper negentien en wereldwijd al coverpagina's gehaald!

Voorzichtig stapt ze verder voorbij de laatste stapel dozen, als plots haar aandacht naar de grond wordt gezogen. Ze huivert, en het volgende moment braakt ze haar afgrijzen ongecontroleerd voor zich uit.

"Yves!" gilt ze, maar haar stem weigert dienst. Zijn hoofd ligt in een rare kronkel midden in een plas bloed. Haar hart klopt in haar keel. "Yves!!!" Er ligt een losse gitaarsnaar om zijn nek en zijn gezicht heeft een blauwachtige kleur.

In één tel draait ze zich om en spurt weer naar buiten, weg van Yves, weg van dit onheil, weg van Mink.

Een half uurtje later parkeert Jana haar auto, nog bevend over haar hele lichaam. Hoe ze heelhuids thuisgeraakt is, weet ze niet, de wagen leek vanzelf te rijden. Haar hart klopt hevig en ze heeft keelpijn van het ongecontroleerd in- en uitademen. Het voelt ijl in haar hoofd. Ze heeft lucht nodig en sleept zichzelf achterom de tuin in. Haar benen wegen elk honderd kilo.

Om de hoek van het huis stukt haar adem opnieuw. Op de bank tegen de achtergevel zit Miro. Nog net ziet ze de diepe snee in zijn bebloede vingers. Dan wordt het zwart voor haar ogen.

Kristel G. Clément

Foto: Oscar Keys on Unsplash